

פרשת "בהעלותך"

בפרשתנו: נושאים רבים התרכזו ביחד ללא קשר ביניהם. הבה ונמנה את הנושאים ונבדוק אם בכלל יש קשר ביניהם?

העלאת הנרות במשכן, חינוך הלויים בפעם הראשונה לעבודת המשכן, פסח ופסח שני, המסעות והקשר שלהם עם השראת השכינה במשכן, הצוצרות הכסף, חובב חותן משה נסיונות תבערה וקברות התאווה, אלדד ומידד ומעשה מרים, אירועים שהקשר ביניהם לכאורה קשר רופף ואע"פ כן עצם כינוסם בפרשה אחת וקריאתם בשבת אחת מורה לנו שיש קשר ביניהם, אותו אנחנו צריכים לחפש אותו אנחנו צריכים למצוא וליישם את ההוראה המשתמעת מכך.

הבה נבחן כל מקרה לגופו ונמצא מכנה משותף, העובר כחוט השני בכל המקרים המצורפים בפרשה משבה מצווה את אהרון להדליק את הנרות במנורה. על אהרון נאמר " ויעש כן אהרון" ..כאשר צוה ה' את משה" ומפרש רש"י להגיד שבחו של אהרון שלא שינה" פירושים רבים לענין מדוע משבחים את אהרון שלא שינה.. וכי יעלה בדעתך שישנה..? אם יש הוראה "מלמעלה" מרבנו של עולם, מדוע שישנה...? מה ההוא אמינא שישנה? אלא יש להבין את המציאות של הדלקת הנרות. היו ששה נרות דולקים מערב עד בוקר והיה נר שביעי המרכזי דולק "נון טופ" ללא הפסקה ברצף ולעולם לא כבה! מדוע לא כבה הנר המרכזי? אולי שמא הניחו בו שמן ל-26 שעות..? לא ולא! בכל בזיך (מיכל השמן) של כל נר היה בדיוק מחצית הלוג. והיה נס בנר המרכזי אשר נקרא גם: "הנר המערבי" שדלק 24 שעות למרות שכל הנרות האחרים כבר כבו בבוקר.. והיה זה נס גדול להראות ש...מי שהדליק את המנורה הלוא הוא אהרון הוא מפורסם כקדוש בישראל, כי בזכות המדליק דלק הנר מרכזי ללא הפסקה עד שבאו שוב בערב ויצקו שמן לכל המיכלים של הנרות במידה שווה. אהרון, שהיה ענו וצנוע כפי שהוא מתבטא יחד עם משה "ונחנו מה.." מרגיש לא נוח..בזה שהוא מפורסם כקדוש בישראל..מה יכל אהרון לעשות.. להצמיד מיכל גדול לנר המרכזי וישים בו שמן ל-25 שעות וכולם יראו שהכל טבעי..וכך יכול הוא למנוע את החשיפה הלא נוחה לו.. אבל אהרון "חורק שיניים" ומדליק את המנורה כפי שנתבקש..והעונה שבו נשארה בקרבו ללא נסיון לטשטש את הפרסום אודות עוצמתו, אהרון ביטל את דעתו ורצונו..

יתר המקרים כולם ממשיכים באותו נושא: "בטל רצונך מפני רצונו" ביטול האגו מי בטול הרצונות העצמיים ביחס לרצונו של הבורא.

ואם נעבור ממקרה למקרה, נגלה את המוטיב הזה שהוא נמצא בכל האירועים, זוכרים אנו איך התקדשו הלויים ומדוע..? כן, זה היה לאחר חטא העגל, כאשר, עד חטא העגל כל עבודה רוחנית הייתה על ידי הבכורים "כי לי כל בכור בבני ישראל..הקדשתי אותם לי". ולאחר שחטאו בחטא העגל הועבר תפקידם ללויים, והנה כאן שוב הבכורים אינם מתלוננים, מקבלים עליהם את הדין, מבטלים את רצונם מפני רצון הבורא ואינם מגיבים באיזו שהיא טרונאי נגד הקדשת וחינוך הלויים. קבלו עליהם את הדין פסח שני: מדגיש רש"י כי ראוייה פרשה זו להיאמר ע"י משה כשאר כל התורה כולה, אלא שזכו אלו שתאמר על ידיהן של אותם אנשים אשר היו טמאים ולא יכלו לעשות הפסח שמגלגלין זכות על ידי זכאי..ומשה מקבל על עצמו את החיסרון הזה..

במסעות "ויסעו מהר ה'" ופרידת יתרו ופירושיה הנלוים והנסיונות אשר ניסו בני ישראל את ה' כולם נובעים מגאווה וגסות רוח והרגשת ישות עצמית והמחשבה כי הם יכולים לעמוד נגד משה ולהיות לו ברי-פלוגתא. הם שגרמו להם כל המעשים והנסיונות אשר ניסו את ה' והסיבה לזה אומר רש"י בפירושו לפסוק "ה' אשר בקרבכם" (פרק י"א פסוק כ') אם לא שנטעתי שכינתי ביניכם לא גבה לבבכם להיכנס לכל הדברים הללו. דווקא השראת השכינה היא זו שגורמת להם לחטוא ובכל זאת יש כאן מעין "שליטה עצמית" ו"התאפקות" מצד הבורא לא להגיב ואינו מונע את שכינתו, ללמדך שבעל היכולת צריך לפעול בקרב סביבתו לתקן אותה, למרות שהסכנה עלול לפגוע במידת הענווה, ללמדך את התכונה החשובה של ביטול רצונות עצמיים לטובת הכלל והזולת.

גם המקרה האחרון שמרים ואהרון מדברים ומבררים את הענין, שמא משה רבנו טעה בשיקוליו ביחס לאשתו, והם מנסים לתקן את דרכו, ומנסים לבקר אותו, משה רבנו לא מגיב.. הוא מבטל את רצונותיו, הוא מתאפק.. אלמלא הקב"ה הגיב כפי שהגיב להודיע את עוצמתו וגדולתו של משה.

יהי רצון שכל מגמתנו משימותינו תהינה לקדש את שמו של הבורא מעבר לכל שיקולים של אגו, מעבר לכל שיקולים אישיים ואת הטוב בעיני ה' נעשה תמיד אמן.